10. ÜNİTE SİYER

CAHİLİYYE DÖNEMİ / Gökkuşağı ile Gel 23

HZ. MUHAMMED (AS)'İN DOĞUMU / Peygamber Olacak Çocuk 28

HZ. MUHAMMED'İN EVLİLİĞİ VE ÇOCUKLARI / İnsanlık Tarihinin En Özel ve En Güzel Evliliği 32

RİSALET ÖNCESİ DÖNEM / Kırk Yıl 34

SİYEROGRAFİ 36

Gökkuşağı ile Gel

Hatice Güloğlu

Güvercin kanatlarının sesiyle irkildi. Kafasını çevirdiğinde bir grup insanın neşe içerisinde çığlık attıklarını gördü. Defalarca gördüğü bu manzara kendisine ne kadar da yabancıydı. Önemli kararlar verme aşamasında olan insanların bunu bir kuşun hareketine bağlamaları her zaman tuhaf gelmişti. Yaşadığı yerde insanlar hayati bir konuda karar verecekleri zaman toplanırlar; bir güvercin salarak, gittiği yöne göre kararlarını sonuca bağlarlardı. Kendi içlerinde sonucu onaylamasalar bile... Sonucun kendilerine zarar vereceğini hissetseler bile... Sadece o da değil! Her türlü falcılık, büyücülük oldukça yaygındı. İnsanlar hayatlarını bunlar üzerine kurmuştu. Düşününce içi daraldı. "Ben hiçbir zaman onlar gibi olmayacağım" dedi kendi kendine. Ben değerliyim, aklım var; kendi kararlarımı düşünerek alabilir, hayatımı kendim yapılandırabilirim."

Kâbe'ye doğru yönelmişti ki; arkadaşının ona seslendiğini duydu. "Heyy Abdullah! Arkadaşlar gölgelikte toplanmışlar, haydi biz de onların yanına gidip biraz eğlenelim." Abdullah: "Sen git, ben biraz sonra yanınıza gelirim." dedi. Kâbe'ye doğru ilerledi. Mekke'de huzur bulduğu tek yer orasıydı. Kâbe'nin yan tarafında bulunan gölgelikte oturup insanların sıkıntılarını dinleyen babasını gördü. Gülümsedi, selam verdi. Babası Abdulmuttalib Mekke'nin yöneticisiydi. Herkese yardım eden, cömert, iyi kalpli bir insandı. Mekke halkı ona büyük saygı duyardı. Abdulmuttalib ve ailesi soyu Hz. İbrahim'e dayanan köklü bir aileydi. Abdulmuttalib'in tam on bir tane oğlu vardı. Tüm Mekkeliler ona özenirdi. Çünkü erkek çocuk ne kadar fazlaysa kişi o kadar güçlü, sırtı o kadar kuvvetli demekti. Kız çocuğu olanların ise vay haline... Bu durum onlar için büyük bir utanç kaynağı ve ayıplanma vesilesiydi. Abdullah Kâbe'nin yanına kadar geldi. Sanki daha önce hiç görmemiş gibi etrafını inceliyordu. Kâbe'nin içi-dışı, irili ufaklı bir sürü put ile doluydu. İnsanlar bu cansız putları ilah edinmişler onlara tapıyorlardı. Putların karşısında dualar edip, adaklar adıyor, onlar için kurbanlar kesiyorlardı. Zamanında Peygamber olan iki dedesi Hz. İbrahim ve Hz. İsmail burayı kendi elleriyle inşa etmişlerdi. Onların tek bir tanrıya inandığını putlara tapmadıklarını söylerlerdi. Kâbe sadece Mekkeliler için değil çevredeki tüm kabileler ve ülkeler için de önemli bir ibadet yeriydi. O nedenle bolca ziyaretçisi olurdu. Mekke'nin etrafının dağlık olması sebebiyle

orada yaşayan halkın en büyük korkusu ani bir düşman baskına uğramak suretiyle şehirlerinin işgal edilmesiydi. Zira o dönem bolca kabile savaşları oluyordu. Bu nedenle sadece Kâbe'nin içi değil Mekke'nin etrafı da putlarla çevriliydi. Mekke'nin dört bir yanına yerleştirilmiş dört büyük putları vardı. Onlar bu putların şehirlerini koruduklarını düşünüyorlardı. Abdullah'ın dikkatini Kâbe'nin karşısında durmuş dua eden bir kadın ve çocuğu çekti. Kadın çantasından biraz helva çıkardı. Ona elleriyle bir put şekli verdi. Huşu ile ona tapınmaya başladılar. Sonra çocuk ağlamaya başladı. Karnı acıkmıştı. Kadın elindeki helvadan yapılmış putu çocuğa verdi. Çocuk da onu büyük bir mutlulukla ve afiyetle yedi. Abdullah her zaman gördüğü ve her defasında yadırgadığı bu manzara karşısında gülümsemekten kendisini alamamıştı.

Oradan ayrılıp çarşıya doğru yürümeye başladı. Mekke ticaretin canlı olduğu bir yerdi. Kâbe dünyanın her tarafından insanı Mekke'ye çekiyordu. Zaten Mekkelilerin en büyük geçim kaynağı da ticaretti. Mekke'nin zengin kesimi ticaret kervanlarıyla, zorlu çöl şartlarında ilerleyerek aylar süren yolculuklar neticesinde dünyanın pek çok yerine mal götürüp getirirlerdi. Şam, Habeşistan, Bizans, Mısır, İran, Hindistan... Mekke'nin zengini çok zengin, yoksulu ise çok yoksuldu. Zengin kesim yoksulu, düşkünü ezerdi. Allah'tan içlerinde bazı ahlakı yüksek olan kişiler vardı da; o insanlara kol kanat geriyorlardı. Abdullah çarşıya yaklaştığında bir kalabalığın toplandığını gördü. Bir adam nükteli, güzel konuşmalar yapıyordu. Toplanan halk da o kişiye övgüler yağdırarak alkışlıyordu. Bu durum aslında Mekke'de sıkça karşılaşılan bir durumdu. Çünkü Arabistan bölgesinde yaşayanlar şiire, Arap dilinin özelliklerini ortaya çıkaran güzel, etkili sözlere ve belâgata çok önem veriliyordu. Bu yönüyle isim yapmış tanınmış şahsiyetleri vardı. Bu kişiler toplumda saygı görürlerdi. Abdullah biraz durup onları dinledi. Gerçekten de bu kişiler sözün güzelini söyleme noktasında uzmandılar. Ellerinde herhangi bir yazılı kaynak da yoktu. Zihinlerinden o sözleri bir araya getirip söylüyorlardı. Hafızaları cidden çok kuvvetliydi. Zaten o dönem Mekke'de okuma yazma bilen de çok azdı. Okuma yazma bilenler genellikle zengin ve soylu ailelerin çocukları ya da ticaret için şehir dışına gittiklerinde kendi imkânları ile okuma yazmayı öğrenen kimselerdi. Yazı malzemeleri ise yok denecek kadar azdı. Genellikle deri, kemik parçalarına ya da buldukları az miktarda parşömen kâğıdı üzerine çok gerekli şeyleri yazıyorlardı.

Abdullah nihayet çarşıya gelmişti. Malını satmak için çabalayan insanları izlemeye başladı. Güzel güzel Hint kumaşları, Yemen, Acem işi eşyalar... Türlü türlü ihtiyaç malzemeleri... Tüm bu güzelliklerin içinde

en sevmediği kısım ise köle pazarlarıydı. Her zaman olduğu gibi bir köle pazarının karşısında durdu. İçi sızlıyor ama o insanlar için hiçbir şey yapamıyordu. Bu insanların tek suçu kimsesiz ve fakir olmaktı. O günün insanları, onlara her türlü eza ve cefa yapma hakkını kendilerinde buluyorlardı... Satıcı on beş-on altı yaşlarında genç bir delikanlıyı iteleyerek öne çıkardı. Onun özelliklerini, efendisine ne kadar sadık bir köle olacağını anlatıp durdu. Her türlü zor işe sürülebilirdi. Çünkü o genç ve kuvvetliydi. Üstelik itiraz da etmezdi. Abdullah, genç delikanlının gözünden birkaç damla yaş aktığını gördü. O yaşlar Abdullah'ın içine işlemişti. Yaklaşık aynı yaştaydılar. Acısını içinde hissetmişti. "Acaba günün birinde bu zulümlere dur diyecek birisi gelir mi dünyaya" diye geçirdi içinden. O esnada kalabalığın içinden bir adam seslendi: "Bu köleyi almayı düşünüyorum ama yakından bakmam lazım." Satıcı ellerini ovuşturarak: "Tabii, buyurun efendim" dedi. Adam gencin yanına gitti. Tıpkı bir hayvan satın alıyormuş gibi davranıyordu. Onun dişlerine baktı, vücudunu inceledi. Bir yandan da hakaret edici, aşağılayıcı sözler söylüyordu. Abdullah insan onurunu ayaklar altına alan bu manzaraya daha fazla dayanamadı. Gözyaşları içinde oradan ayrıldı.

Tam çarşıdan çıkacaktı ki iki adamın tartıştıklarını gördü. Bir tanesini tanıyordu. Mekke'nin ileri gelenlerinden biriydi. Hani hem zengin hem de erkek çocuğu çok olanlardan... Diğer adam hiddetle: "Paramı ver; mallarımı aldın, ödeme günün çoktan geçti neden ödemiyorsun?" diye bağırıyordu. Mekkeli olan ise büyük bir pişkinlikle ödemeyeceğini, boşuna çabalamaması gerektiğini söylüyordu. Etrafta çok büyük bir kalabalık toplanmasına rağmen kimseden ses çıkmıyordu. Zira o dönem hukuk sistemi diye bir şey yoktu. Güçlünün zayıfı ezdiği, güçsüz olanın hiçbir şekilde hakkını savunamadığı bir toplum yapısı mevcuttu. Onları tutan tek şey ise toplum tarafından yadırganma, dışlanma, ayıplanma korkusuydu. Hatta pek çok uygunsuz şeyi ya da ahlaki bir edemi bu şekilde topluma kabul ettirebiliyorlardı. Toplum, kuralları güçlüye göre koyuyordu. Zavallı adam bağırdı, çırpındı, çaresizce oradan ayrıldı.

Abdullah gölgelikte kendisini bekleyen arkadaşlarını hatırladı. Sabahtan beri gördüğü şeylerden dolayı içi oldukça sıkılmıştı. "Biraz arkadaşlarımla muhabbet eder, açılırım belki" diye düşündü. Gölgeliğe doğru yürümeye başladı. Komşularından birine rastladı. Adamın yüzü allak bullaktı. Yanında beş yaşlarında olan kızı Esma vardı. O kadar tatlı ve masumdu ki... Abdullah'ı görünce küçük kız koşup Abdullah'ın boynuna atladı. "Biliyor musun Ey Abdullah, babam beni dayıma götürüyor. Orada çok eğlenecekmişim" dedi. Yüzünde büyük bir mutluluk vardı. Abdullah artık dayanamamıştı. Gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Komşusuna döndü: "Yapma!" dedi, adeta yalvararak. Çünkü 'dayıya gitmek' ne demek, Abdullah iyi biliyordu. "Yapma!" dedi tekrar, kelimeler boğazına düğümlenerek. Adam: "Mecburum, bu benim üçüncü kızım. İnsan içine çıkamıyorum. Sürekli beni aşağılıyorlar. Alışverişi de kestiler. Akrabalarım hatırımı sormaz oldu. Her gördükleri yerde üç kız babası olduğum için beni ayıplıyorlar." Adamın üstünde tonluk yük vardı sanki. Omuzları çökmüştü. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Esma birden babasına sarıldı. Babasının yüzünü gözünü öpüyordu. Yavrucak, başına geleceklerden habersiz: "Babacığım neden üzgünsün? Ağlama çok üzülüyorum

ama" diyordu. Abdullah tekrar: "Yapma! Buna mecbur değilsin" dedi. Adam çocuğun elinden tuttu, yürümeye başladı. Bir yandan da söyleniyordu: "Anlamıyor musun, mecburum işte mecburum" Küçük kız, ölüme gittiğinden habersiz babasının elinden tutmuş ilerlerken arkasını dönüp, Abdullah'a el salladı. "Hoşçakal Abdullah, akşama görüşürüz. Bana yine o güzel şekerlerden al olur mu?"Bu bakışlar, bu sözler Abdullah'ın kalbine saplanmıştı. Biliyordu bu ilk değildi, son da olmayacaktı. Mekkeliler kız çocuklarına değer vermezlerdi. Belli bir yaşa geldiklerinde onları diri diri toprağa gömerlerdi. Üstelik de bu davranışlarından dolayı herkes onları takdir eder, yüceltirdi. İçinden yine aynı şey geçti: "Acaba günün birinde bu zulme dur diyecek biri gelir mi?"

Abdullah gölgelikte bekleyen arkadaşlarının yanına doğru giderken bir yandan da düşüncelere dalmıştı. "Belki de" dedi içinden, "Sadece Mekke böyledir. Dünyanın başka bir yerine gitsem belki daha güzel, daha adil şartlarda insanca yaşanılan bir yerler vardır." Arkadaşları ile bu konuyu konuşmaya karar verdi. Öyle ya arkadaşlarından bazıları babaları ile birlikte ticaret kervanına katılmış değişik yerler görmüşlerdi.

Gölgelikte koyu bir muhabbet başlamıştı. Abdullah'ın bir arkadaşı geçen yıl o dönemin en büyük en güçlü ülkelerinden biri olan Bizans'a gitmişti. Hararetli bir şekilde anlatıyordu: "Bizans çok büyük ve gelişmiş bir yerdi. Denizleri, gölleri vardı. Çölün aksine yemyeşildi. Doğası çok güzeldi. Türlü türlü yiyecekleri, içecekleri vardı. Bizans, imparatorlukla idare ediliyordu. Çok yüce bir imparatorları vardı. Dinleri ise çoğunlukla Hıristiyanlıktı. Din adamlarının sözü çok geçiyordu." Abdullah heyecanla sordu: "İnsanların yaşamı nasıl, huzurlu, mutlular mı? " Anlatan genç mahzunlaştı: "Buradan pek farkı yok ey Abdullah. Zengini çok zengin, yoksulu çok yoksul. Yine zengin fakiri eziyor. Tamamen imparator ve din adamlarının menfaatine göre düzenlenmiş bir hukuk sistemleri var. Kadınlar, çocuklar ve siyah

renkliler kesinlikle değer görmüyor. İçki, fuhuş, adam öldürme, gasp... Her şey var." Bir an aralarında derin bir sessizlik oldu. Dokuz tane genç delikanlıydılar. İçlerinden ne geçti bilinmez. Ama hepsinin yüzü mahzundu.

Abdullah umutla: "Sen söyle!" dedi, diğer arkadaşına. "Sen geçen yıl İran'a, Sasani İmparatorluğu'na gitmiştin?" "Evet" dedi, ikinci arkadaşı. Anlatmaya başladı: "İran-Sasani İmparatorluğu çok büyük bir yerdi. Çok gelişmişti. Hükümdarlarının çok büyük ve gösterişli bir sarayı vardı. Yine güçlü olanın güçsüzü ezdiği bir sistem hâkimdi. Hak hukuk, güçlü ve zenginden yanaydı. Halk genellikle ateşe tapıyordu. Başka inanca sahip insanlara kesinlikle tahammülleri yoktu. Çok büyük, bin yıldan beri hiç sönmediği söylenen bir ateşleri vardı. Bu büyük ateş onların ilahıydı." "Nasıl yani?" dedi içlerinden biri hayretle: "Kendi yaktıkları, odunla besledikleri bir ateşi mi ilah edinmişler?" Yine sessizlik yine düşünceler, yine yüzlerde mahzunluk... Sonra hepsi birer birer anlattı. Mısır, Hindistan, Roma, Habeşistan, Avrupa ülkeleri... Hiçbirinin diğerinden bir farkı yoktu. İnanış şekilleri ne olursa olsun hepsinde zulüm hâkimdi. Dokuz gençten biri fısıldadı, hüzünle: "Bu zulüm ve karanlığa son verecek biri gelir mi acaba?" Genç, Abdullah ve arkadaşlarının duygularına tercüman olmuştu.

Epeyce muhabbet etmişlerdi. Abdullah kendisiyle aynı duyguları paylaşan arkadaşlarının var olmasından dolayı mutluluk duydu. Çünkü o dönem yaşayan gençlerin çoğu ahlaksızlığı, erdemli olmaya tercih ediyorlardı. İçki, kumar, zina, hırsızlık, hak

yeme... Her türlü kötülük makbuldü çünkü. Söz vermişti kendine. Ne olursa olsun kötü olan şeye hiçbir zaman meyletmeyecekti. Zulmü asla hak olarak görmeyecekti. Karanlığın bir parçası olmayacaktı. Yanında bir arkadaşı daha vardı. Beraberce artık eve dönüyorlardı. Yanındaki genç: "Ey Abdullah, sana bir şey söyleyeceğim ama hiç kimseye söylemeyeceksin, olur mu?" dedi. Abdullah şaşkın: "Bundan şüphen olmasın, dinliyorum" dedi. Genç anlatmaya başladı: "Benim annem ve babam Hz. İbrahim'in getirdiği dine inandıklarını söylüyorlar. Tek olan, bir olan, her şeyi yoktan yaratmaya gücü yeten bir yaratıcı olduğunu söylüyorlar. Putlara tapmıyorlar. Son peygamberin gelmesinin yakın olduğunu düşünüyorlar. Bu Peygamber dünyaya barış ve huzur getirecekmiş. Bundan önceki hak dinleri bu din ile birleştirip, bütünleştirecekmiş. Bu inanışı benimseyenleri "Hanif" olarak isimlendiriyorlar ve kendilerinin de Hanif olduklarını söylüyorlar. Mekke'de bu şekilde düşünen az sayıda başka insanlar da varmış. Ama Mekkeliler zarar vermesin diye kendilerini saklamak zorunda kalıyorlarmış. Biliyor musun, Abdullah? Ben de artık Haniflerden oldum."

Tam sözünü tamamlamıştı ki, sokağın

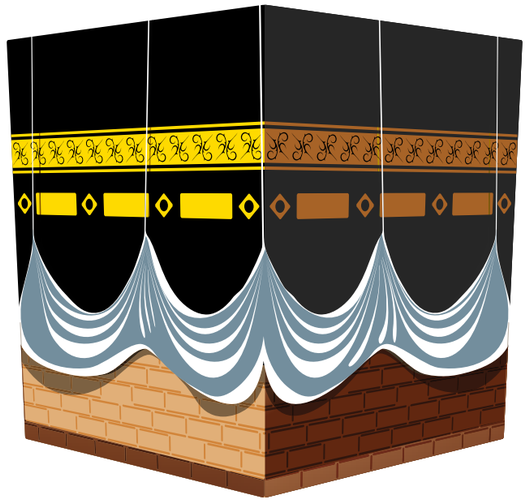

ortasında büyük bir gürültü koptu. Adamın biri bir kadını saçlarından sürükleyerek meydana çekmeye çalışıyordu. Kadın çığlık attıkça da acımasızca tekmeler atıyordu. Kadının her tarafı kan revan içindeydi. Abdullah dikkatlice baktı. Kadın da adam da elli yaşlarında vardı. Birkaç kişi araya girip kadını kurtarmaya çalıştı. Fakat adam bırakmıyordu: "Bırakın, karışmayın. O benim karım" diye bağırıyordu. Kalabalık toplanınca adam durdu: "Ey Mekkeliler!" diye seslendi. "Duyun ve bilin ki ben bu kadını boşuyorum" O anda inanılmaz bir şey oldu. Kadın var gücüyle adamın ayaklarına kapandı: "Yapma, beni bırakma. Ne istersen yaparım. Kimsem yok benim sokaklarda kalırım. Halim ne olur" Adam hiddetle: "Seninle işim bitti. Artık yaşlandın. Hem bana bir erkek evlat bile veremedin." Zavallı kadıncağızın sonu belliydi. Arkadaşı, Abdullah'ın kolundan çekti. "Haydi, gidelim ey Abdullah" dedi. Sonra ikisi de sessizce yürümeye başladılar. İşte böyleydi kadınlar için hayat. Eğer kadın soylu bir aileden değilse, erkek çocuğu da yoksa, vicdansız da bir eşe düştüyse yıllarını da vermiş olsa hiçbir hak talep edemeden sokağa atılır, bilinmez kötülüklerle baş başa bırakılırdı.

Abdullah nihayet evin önüne gelmişti. Yan taraftan; Esmacığın evinden ağıtlar yükseliyordu. Küçük kızın el sallayan masum yüzünü hatırladı. Elini cebine attı. Birkaç küçük şeker çıktı cebinden. Sokakta oynayan bir kız çocuğuna uzattı. Çocuk, şekeri alıp mutlulukla oradan uzaklaştı.

Abdullah'ın gözleri yaşlı, dilinde ise buruk bir fısıltı: "Neredesin? Masum küçük çocuklar, kadınlar, yoksullar, düşkünler, köleler, tüm insanlar sana muhtaç, sana hasret. Gel artık, gel ki karanlıklar aydınlığa dönüşsün. Gel ki tüm dünya varlığını tamamlasın. Gel ki insanlık kurtuluşa ersin." Sonra ufka doğru baktı. Tam karşısında bir gökkuşağı gördü. İlk defa gökkuşağı görüyordu. Ufka doğru heyecanla koşmaya başladı. Artık yüksek sesle haykırıyordu:

"Bekliyoruz! Gel Artık..."

Peygamber Olacak Çocuk

Esma Budak

Yıl; 570. Yer; Mekke. Kureyş kabilesinin Hâşim Oğulları kolundan Abdullah isimli yirmili yaşlarda yiğit bir delikanlı. Yakışıklı ve karakterli. Babası Abdulmuttalib'in, uğruna 100 deve kurban ettiği kıymetlisi, en küçük oğlu.

Yine Kureyş kabilesinin Zühre oğullarına mensup Vehb'in kızı Âmine. Âmine, hem asalet hem de mevki bakımından Kureyş'in en faziletli genç kızı. Yazdığı beyitler dilden dile dolaşan, yaklaşık 18 yaşlarında genç bir şair.

Bu iki gencin yollarının kesişmesi için işliyor zaman. Abdulmuttalib, oğlu Abdullah'ın etrafında dolaşan kızların arttığını görüyor ve oğlunun evlenme vaktinin geldiğini anlıyor. Kıymetlisinin ona layık biriyle evlenmesini arzuluyor. Bu düşüncesini Eşi Hâle'ye açınca Hâle, amcasının kızı Âmine'yi öneriyor. Hemen görüşmelere başlıyorlar. Onca güzel kızın gözünde ve gönlündeki Abdullah, Âmine'nin inci gibi sözlerini duyup zarif hareketlerini görünce aradığı kişinin o olduğunu anlıyor. Âmine de Abdullah'ın nezaketini ve ışıldayan simasını görünce bu iki gencin elleri sıcak bir yuva üzerine birleşiyor.

İki âşık birbirlerinin gözlerinin içine bakıyor, evliliklerini muhabbetle süslüyorlar. Güzel bir haberle evlerindeki mutluluk daha da büyüyor: Âmine, hamile! Bu haldeyken bir sabah Abdullah'ı ticaret yapmak üzere Suriye'ye uğurluyor Âmine, o sabahın son sabah olduğunu bilmeden. Abdullah dönüş yolu Medine'de hastalanıyor. Gencecik... Güzeller güzeli eşine doyamadan, biricik yavrusunu kucağına alamadan vefat ediyor. Dayıları Neccar Oğulları onu oracıkta, Medine'de defnediyorlar.

Mekke'ye ateş düşüyor. Abdulmuttalib oğlunun emaneti Âmine'ye ve karnındaki bebeğine kol kanat geriyor. Abdullah'tan geriye, Bereke adında bir câriye, beş deve, birkaç keçi, bir kılıç, bir miktar gümüş para ve karnındaki bebek kalıyor Amine`nin.

Zor günler peş peşe geliyor. Doğuma yaklaşık elli gün kala Ebrehe'nin ordusu Mekke'ye doğru yola çıkıyor. Abdulmuttalib'in hayvanlarına ve mallarına el koyuyor, geçtiği yerleri tarumar ediyor. Mekke ve Kâbe'nin büyük bir tehlikeye girdiği o gün Abdulmuttalib tarihe geçecek bir duruş sergiliyor. Dev fillerden oluşan orduya karşı halkı tepelere çıkarıyor ve Ebrehe'nin karşısına dikiliyor. Ebrehe'den sahibi olduğu hayvanlarını istiyor ve Allah'ın da sahibi olduğu Kâbe'yi koruyacağını söylüyor. Ebrehe bu sözlere gülse de, sonunda Allah'ın Ebabil Kuşları, Ebrehe'nin koskoca fil ordusunu tarumar ediyor. Bu olay ile Mekke en güvenli, korunaklı bölge oluyor. Korkuların ve açlığın bittiği, zulmedenlerin kaybedeceği şehir oluyor.

Yıl; 571. Yer; Mekke. Rebiulevvel ayının 12'si Pazartesi.

Âmine, gül kokulu, nur yüzlü bebeğini doğuruyor. Abdulmuttalib bu kutlu haberi alır almaz soluğu Âmine'nin evinde alıyor. Gelininin gördüğü rüya üzere torununa 'Muhammed' ismini veriyor. Heyecanla küçük Muhammed'i sarıp sarmalayarak Kâbe'ye götürüyor ve haykırıyor. "İşte oğlum Abdullah'tan olma torunum Muhammed. Gökte adını Allah, yerde insanlar övsün.'' Evet, Muhammed; "övülen, çok çok hamd ve sena edilen, şan, şeref sahibi'' anlamlarına sahip. O zamanlar Mekke'de bu isim pek bilinmiyor ama ilerde bütün dünyanın en iyi bildiği isim olacaktır.

Ceddi İbrahim'in duası, kardeşi İsa'nın müjdesi ve annesi Âmine'nin rüyası, Hâtemü'n Nebiyyîn; Nebîlerin sonuncusu, dünyaya böyle geliyor. Amca Ebû Leheb'in câriyesi Süveybe, ilk sütannesi oluyor. Mekke çok sıcak ve annelerin sütleri yeteri kadar bebekleri besleyemiyor. Çok zor gelse de Âmine de bu geleneğe uyuyor ve bebeğini sütanneye veriyor.

Nasıl mı? Bunu Halime Anne'den dinleyelim. "İçinde bulunduğumuz kuraklık ve kıtlık yılında hiçbir şeyimiz kalmamıştı. Ben, bir merkebin üzerinde bulunuyordum. Yanımızda bir de yaşlı devemiz vardı. Vallâhi bize bir damla süt bile veremiyordu. Bu sırada biz, bir yağmura kavuşmayı, darlıktan kurtulmayı umup duruyorduk. Üzerinde bulunduğum zayıf merkebimin ağır yürüyüşü arkadaşlarımın canını sıktı. Onlar, benden önce Mekke'ye ulaştılar. Zenginlerin çocuklarını aldılar. Bana da Abdulmuttalib'in yetim olan torunu düştü. Durumu kocama bildirdim. O da "Olur, alalım." dedi. Çocuğun dedesi Abdulmuttalib, beni Âmine'nin evine götürdü. Âmine, bana "Hoşgeldin, sefalar getirdin." dedikten sonra çocuğun odasına girdik. Odaya girdiğim zaman O, sütten daha beyaz bir yün kumaşa sarılmış, altına da yeşil ipekten bir sergi serilmişti. Sırt üstü yatmış, mışıl mışıl uyuyordu. Kendisinden misk kokusu geliyordu. Sevimliliğine ve yüzünün güzelliğine hayran oldum. Uykudan uyandırmaya kıyamadım. Ellerimi göğsünün üzerine yavaşça koyduğumda, gülümsedi ve bana bakmak için gözlerini açtı. Hemen iki kaşının arasından öptüm ve kucağıma aldım; yolculuk eşyalarımın yanına getirdim. Emzirmeye başladığımda, ona dilediği kadar süt geldi. Kendi çocuğum da onunla birlikte kanasıya ve doyasıya emdi, sonra da uyudular. Hâlbuki bundan önce bizim çocuk, kendisi ile birlikte bizi de hiç uyutmazdı..."

Muhammed bebek sütannesinin hep bir göğsünden sütünü içiyor. Diğer göğsünü sütkardeşi Abdullah'a bırakıyor. Evet, babasıyla aynı isimde bir sütkardeşi oluyor ve Muhammed bebek her şeyini kardeşleriyle paylaşıyor. Artık Şeyma ve Enise isimli ablaları var. Dört kardeş sevgilerini, yiyeceklerini, her şeylerini paylaşıyor. Belki de bundan dolayı Halime Hâtun'un

hanesine bolluk bereket geliyor. Muhammed bebeği alıp yurduna götürdükten sonra hayvanlarının sütleri artıyor, çevreye bereket iniyor. Halime Hatun bunu herkese heyecanla anlatıp duruyor.

Kureyşli Muhammed bebek günden güne büyüyor ve Sa'd b. Bekir Oğullarının lisanı ile konuşmaya başlıyor. 4 yaşına geldiğinde tekrar annesine kavuşuyor. Mekke'de annesi ve dadısı Bereke Ümmü Eymen ile birlikte yaşamaya başlıyor.

Yıl; 577. Hz. Âmine, oğlu Muhammed ve Bereke Ümmü Eymen ile birlikte Medine'ye doğru yola çıkıyor. Altı yıl önce, çıktığı ticari seyahatten dönerken Medine'de hastalanan ve orada vefat eden eşi Abdullah'ın kabrini ziyaret etmek istiyor. Altı yaşındaki biricik oğlu Muhammed'e babasının kabrini gösterecek ve akrabaları olan Neccâr Oğulları'yla tanıştıracaktır. Burada bir ay kalıyorlar. Akrabaları küçük Muhammed'i çok seviyorlar. Küçük Muhammed oyunlarda mızıkçılık yapmıyor, oyuncakları paylaşıyor daha da önemlisi izinsiz kimsenin eşyasını almıyor. İzin alarak aldığı eşyaları ise hiçbir zarar vermeden geri veriyor. Onun güzel ahlakı akrabalarının çok hoşuna gidiyor. Ayrılık vakti yaklaştığında hüzünle onu ve annesini yolcu ediyorlar.

Zorlu bir yolculuk... Mekke ile Medine arasında, Medine'ye yüz doksan kilometre uzaklıktaki Ebvâ köyünde, Hz. Âmine aniden rahatsızlanıyor. Sanki tarih tekrarlanıyor. Annesi ateşler içinde kıvranıyor. Bereke Ümmü Eymen'den biricik oğlunu yanına getirmesini rica ediyor. Yaşlı gözlerle onu öpüp kokluyor ve söze başlıyor. "Ey mübarek çocuk! Ey dünyaya bulaşmadan bir konup, sonra uçup giden güvercin (Abdullah)'ın oğlu! Baban her şeyin sahibi ve her şeyi bilen Allah'ın yardımıyla oklarla kura çekildiği günün sabahı yüz güzel deve karşılığında kurban edilmekten kurtulmuştu. Eğer rüyamda gördüklerim çıkarsa sen bütün insanlığa gönderilecek ve helâli-haramı öğreteceksin. İnsanları hakikate ve İslam'a ulaştıracaksın. Baban İbrahim'in dininde olacaksın. Allah seni bütün putlardan korusun. Senin davan insanlık durdukça devam edecektir. (Bu sözlerden sonra dedi ki;) Her diri ölecek, her yeni eskiyecek, her yaşlı dünyadan ayrılıp gidecektir. İşte ben de ölüyorum. Fakat adım ebediyen kalacak. Çünkü arkamda hayırlı ve tertemiz bir evlat bırakıyorum."

Küçük Muhammed'in gözleri yaşlarla dolu. Babasını göremedi, şimdi de annesini kaybediyor. Habeşistanlı siyah kadın Bereke Ümmü Eymen küçük Muhammed'e şefkatle sarılıyor. Onu öpüp kokluyor, yanındayım diyor. Elini tutuyor ve hiç bırakmıyor. O artık küçük Muhammed'in annesinden sonraki annesi. Ebvâ köyüne Hz. Âmine'yi defnediyor. Bu yürekli kadın zorlu bir yolculuğu göğüsleyerek dedesi Abdulmuttalib'e teslim ediyor.

Abdulmuttalib torunuyla çok güzel iki yıl geçiriyor. Yorgun ve yaşlı kalbi daha fazlasına yetişemiyor ve Küçük Muhammed sekiz yaşında iken dedesi vefat ediyor. Annesi ve babasının yokluğuna şimdi dedesi de ekleniyor. Küçücük yüreği acı üzerine acı çekiyor. Görelim Mevlâm neyler.

Yıl; 579, Yer; Mekke. Küçük Muhammed'e amcaları sahip çıkıyor. Hepsi birbirinden kıymetli kimseler. Birisi çok zengin, son model develeri kapısında, kimisi ise kocaman bir eve sahip, güzel elbiseler, kaliteli araç gereçler. O daha sekiz yaşındayken hepsine bakıyor ve içlerinden en sıcak tebessüm edeni seçiyor. Amcası Ebû Tâlib ve eşi Fâtıma'nın evine gidiyor. O sırada, ailenin üç veya dört çocuğu vardır. Diğer çocukları, sonradan dünyaya gelirler. En küçük olanı Hz. Ali'dir.

Fâtıma, hem kendi çocukları ile hem de Muhammed ile ilgileniyor. O da Muhammed'in annesinden sonraki annelerinden oluyor. Kendi aç kalıyor onu doyuruyor. Eski elbiselerle idare edip ona güzel elbiseler giydiriyor. En güzel yiyecekleri yemiyor, ona yediriyor.

Amcası Ebu Talip ise onu hiç yalnız bırakmıyor. Ticaret kervanlarına onu da alıp ülke ülke, diyar diyar gezdiriyor. Hem ticareti hem de farklı kültürlerde insanlarla iletişim kurmayı öğretiyor. Küçücük yaşta koskocaman bir insan tecrübesi edinmesinde ona yardımcı oluyor.

İşte yine amcası Ebu Talip ile bir ticaret gezisinde Busra'ya gidiyorlar. Orada bir rahibin ilgisini çekiyor. Çok okumuş ve âlim olan bu rahip, Bahîra'dır. İncil'de adı geçen Ahmed isimli son Peygamberin gelmesini beklemekte ve bunu araştırmaktadır. Gelen kervanda 14 yaşlarındaki Muhammed'i görünce, onda aradığı Peygamberin işaretlerini görüyor. Hemen Ebû Tâlib'in yanına gidiyor ve ona: "Bu çocuk senin neyin olur?" diye soruyor. Ebû Tâlib: "oğlumdur" cevabını verince Bahîra: "Hayır o senin oğlun değil. Bu çocuğun babası sağ olmamalıdır" diyor. Ebû Tâlib bunun üzerine gerçeği anlatıyor. Yetim ve öksüz çocuk Muhammed'in hikâyesini dinlediğinde artık emindir. Bu çocuk, gelecek olan son Peygamberdir. "Yeğenini Yahudilerden koru. Allah'a yemin ederim ki Yahudiler çocuğu görüp benim anladıklarımı anlarlarsa ona bir kötülük yaparlar. İleride senin bu yeğeninin çok büyük bir şanı olacak, sen onu hemen memleketine geri götür" der.

Ebû Tâlib Şam'daki ticaret işlerini hızla bitiriyor ve hemen Muhammed'i alıp Mekke'ye dönüyor. Son peygamber emniyetle büyüyor.

Ne ilginçtir ki babası yok, annesi vardı. Annesi yoktu, dedesi vardı. Dedesi yoktu amcası vardı. Küçük Muhammed küçük yaşında çok önemli bir şeyi öğreniyordu. Allah bize yardımcı olacak birilerini muhakkak yaratır. Tüm felaketler başımıza gelse de bizi yalnız bırakmaz. Muhakkak bir el bize uzanır. Adı amca olur, yenge olur, dadı olur. Ama Allah bize muhakkak bir el uzatır. O eli samimi bir şekilde tutarsa en güzel şekilde eğitilir, donatılır. İşte bu yüzden Muhammed, mutlu ve özgüvenli bir çocuktur. Etrafına minnetle bakar, uzatılan ellere el uzatır, destek verenlerden destek alır, herkese destek olur...

İnsanlık Tarihinin
En Özel ve En Güzel Evliliği

Handan Yalvaç Arıcı

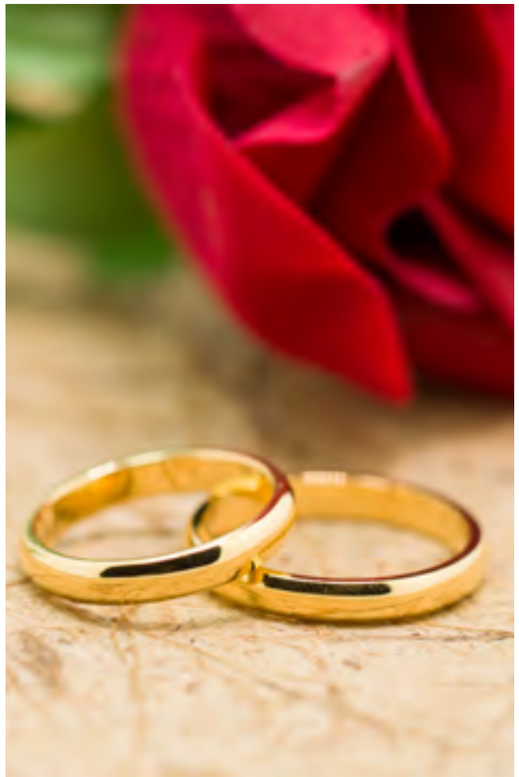

İnsanoğlu belli bir yaşa geldiği zaman hayat yolculuğuna birlikte devam edeceği bir eş ister. Kur'an-ı Kerim'de "Onlar sizin örtünüz, siz de onların örtülerisiniz" (Bakara 2/187) buyurulmuştur. Ayette ifade edilen 'örtü' bir anlamda barınaktır, sığınaktır. İnsanın insana örtü olması; hayatın her karesinde birbirine destek olması, birbirini haramlara karşı koruması, helal olan güzellikleri birlikte yaşaması, birbirinin varlığına değer katmasıdır.

Genç Muhammed (as) hem öksüz ve yetim hem de zengin olmayan biridir. Bu durumdaki birisi için eş bulmak kolay değildir. Ama O, herhangi birisi değildir. Allah onu kendi gözetimi ve koruması altında Peygamberliğe hazırlamaktadır.

25 yaşındayken, Allah, onun karşısına, 'Tahire' sıfatlı Hatice'yi çıkarır. Hatice, 20 yaşlarındayken ilk evliliğini yapmıştır. Bu evlilikten iki oğlu olmuş, bir süre sonra eşi vefat edince ikinci evliliğini yapmış, ikinci evliliğinden de bir kızı olmuştur. Hatice bu üç çocuğuyla birlikte yaşamaktadır. Soylu, sağlam duruşlu, zorluklar karşısında yılmayan, yıkılmayan, şikâyet etmeyen bir kişiliğe sahip olan Hatice, o dönem için oldukça sıra dışı bir özellik sayılan okuma-yazmayı da bilen ve ticaretle uğraşan bir hanımdır. Büyük kervanlarla bugünün diliyle büyük filolarla farklı ülkelerden getirttiği eşyaların ticaretini yapmaktadır. Kervanlarını emanet edeceği kişilerin güvenilir olması önemli olduğu için dürüst yöneticileri tercih etmektedir. Bu sıralarda her yerde Muhammed (as)'in dürüstlüğünden söz edilmektedir. Hatice de tam böyle birisini aramaktadır. Hemen Muhammed (as)'e iş teklifinde bulunur, O da Hatice'nin teklifini kabul eder. Hatice, ticaret hayatında ilk kez bir idarecinin kazanılan parayı tam olarak kendisine teslim ettiğini görünce Muhammed (as)'e hayranlık duymaya başlar.

Bir kişinin elinde fırsat varken başkası adına kazandığı paradan bir kuruş dahi almaması ne kadar iradeli, ne kadar dürüst, ne kadar güvenilir ve samimi bir insan olduğunu gösterir. Bu durum, Hz. Hatice'yi çok mutlu eder. Bu arada Hatice'nin gönül dünyasında güzel duygular oluşmaya başlar. Sürekli dalgın ve düşünceli bir hale bürünür. Yemeden içmeden kesilir, zayıflamaya başlar.

Hatice'yi çok seven arkadaşı Nefîse binti Münye, onun neden bu kadar düşünceli olduğunu bir türlü anlayamaz. Birgün Hatice'nin yanına gidip neler olduğunu sorar. Hatice iç dünyasını dışarıya aktarmak, gönlünde olanları paylaşmak istemez. Ama sonunda arkadaşı Nefise'ye Muhammed (as)'e âşık olduğunu söyler. Hatice, Mekke'nin en zengin ve güçlü kadınlarından biriyken soylu ama maddi olarak hiçbir şeyi olmayan, kendi emrinde çalışan yetim Muhammed (as)'e âşık olur. Fakat hiç kibre kapılmaz, kendini büyük görmez hatta ona layık olmadığını düşünür. Arkadaşına kimseye söyleyemediği sırrını açıkladıktan sonra duygularını kelimelere dökerek şöyle der: "Nefise, sana bir sır vereceğim. Kimseye söyleme sakın. Ben Muhammed'e gönlümü verdim. Ben, üç çocuklu dul bir kadınım o ise hiç evlenmemiş ve benden çok daha genç... Olacak iş değil bu..."

Nefîse binti Münye, Hatice'yi o kadar çok seviyormuş ki, harekete geçmesi gerektiğini düşünür ve Muhammed (as)'e gidip neden evlenmediğini sorar. Hz. Peygamber "Ben yetimim. Hem de fakirim. Bir evim, kendime ait bir yerim bile yok. Nasıl evleneyim?" diye cevap verir. Hatice'nin arkadaşı: "Muhammed oğlum, sana iyi, güzel, zengin akıllı bir hanım lazım" diye karşılık verir. Muhammed (as): "Beni kim alır?" deyince de: "Muhammed biliyor musun, Hatice sana âşık. Eğer sen kabul edersen tam da tarif ettiğim gibi iyi, akıllı, güzel, zengin bir hanım" der. Hatice, ondan hem yaş olarak büyük, hem de kariyer sahibi olduğu için acaba birbirimize örtü olur muyuz diye düşünür ama, sonunda "Evet" cevabını verir.

Muhammed (as)'in amcaları Ebu Talip ve Hamza, Hatice'yi istemeye giderler. Ebu Talip sözü alır ve "Biz İbrahim'in soyundan, İsmail'in zürriyetinden geliyoruz, oğlumuza Hatice'yi istiyoruz" diyerek Hatice'yi ister. Hatice'nin akrabaları da "Bizim de dede tarafından soyumuz İbrahim'e dayanıyor, Hatice de Muhammed de toplumda dürüstlük, samimiyetle tanınan kişiler, evlenmeleri uygundur." diyerek Hatice'yi Muhammed (as)'e verirler. Hemen düğünleri yapılır ve iki güzel insan birbirlerine örtü olurlar.

Muhammed (as)'i büyüten ve çok seven amcası Ebu Talip yeğeninin evliliğini çok merak etmektedir. "Hatice kimseye boyun eğmeyen zengin bir hanım, acaba yeğenime nasıl davranıyor?" diye düşünmektedir. Ebu Talip bir gün, yanında çalışan birini onlara misafir olarak göndermeye karar verir ve ona: "Bak bakalım Hatice Muhammed'e eziyet ediyor mu, O``nu küçük görüyor mu?" der. Ebu Talip'in yardımcısı o güzel yuvada üç gün kalıp Ebu Talip'in yanına döner: "Vallahi ben böyle evlilik görmedim!" diyerek anlatmaya başlar: "Çok güzel anlaşıyorlar, kapı çalıyor, Hatice önce koşuyor ki Muhammed kalkmasın, yorulmasın diye... Muhammed'in her hizmetine bizzat kendi koşuyor, Onun bir dediğini iki etmiyor. Üç günlük misafirliğimde huzurdan, mutluluktan başka bir şey görmedim." Ebu Talip'in endişeleri son bulur, yeğeninin mutluluğundan emin olur.

Hatice ve Muhammed (as), hayatlarını bir arada geçirirken iyi-kötü günleri paylaşırlar, pek çok acıya birlikte göğüs gererler, her zaman birbirlerine örtü olurlar. Hatice ve Muhammed (as) ilk çocukları Kasım dünyaya geldiğinde çok mutlu olurlar. Ama Kasım bebekken ölünce evlerini bir hüzün kaplar. Hatice çok üzülüp, ağlar. Peygamberimiz: "Ağlama Haticem ağlama! Ölen çocukların cennette bir sütanneleri var, ona bakıyorlar..." diyerek onu teselli eder.

Hz. Hatice'nin Peygamberimizle evliliklerinden Kasım'la birlikte, Zeynep, Rukiyye, Ümmü Gülsüm, Fatıma ve Abdullah adlarında altı çocuğu olur ve Peygamberimizle çok mutlu ve huzurlu bir hayat yaşar.

Hz. Hatice Peygamberimizin hayatının her karesinde kendisine destek olur, onu hiç yalnız bırakmaz. Yaklaşık 25 sene birlikte hayat arkadaşlığı yaparlar. Güzel, iyi işlerde birbirlerini desteklerler, kötülüklere karşı birbirlerini korurlar. İki güzel insan Allah'ın dediği gibi birbirlerinin örtüsü olur, hep o örtüyü korurlar.

Evlenecekleri zaman fiziksel güzellik, gençlik, zenginlik, makam, mevki gibi örtü aramayıp samimiyet, dürüstlük, cömertlik, incelik gibi örtü arayan Hz. Hatice ve Hz. Peygamber'i Allah her zaman desteklemiştir. Bu iki güzel örtü 25 seneyi birlikte Dünya'da en güzel şekilde geçirip, insanlığın en özel ve güzel yuvasına

40 YIL

Ebru Keskin

Hz. Muhammed'in, Peygamberlikten önceki kırk yılı. Asıl dikkat etmemiz, üzerinde derin derin düşünüp örnek almamız gereken, belki de bu yıllar... Neden mi? Çünkü bu dönemde anne-baba yok, eğitim yok, İslamiyet yok... Üstelik kötü olan her şey serbest, çocuk Muhammed (as)'i, genç Muhammed (as)'i zamanın eğlencesinden, nefse cazip gelen şeylerinden alıkoyacak, hatadan uzak tutacak hiçbir şey yok. Harama bulaşsa, yanlışı açıktan yapsa kınayacak, ayıplayacak kimse yok. Sadece O'nun üstün ahlakı var...

Peki, ömrünün en deli çağlarını yaşıtları gibi geçirmesi beklenen, Mekke'nin en yakışıklı, en akıllı, en seçkin ailelerinden Muhammed (as) nasıl geçiriyor? Burası çok önemli değil mi sizce de?

Peygamberlik sonrası 23 yıl boyunca hata yapamaz elbette. Artık vahyin ışığında Allah'ın elçisi o. Ama ya öncesi, yalan söylemiş olamaz mı mesela bir kere? Arkadaşları dışarı çağırdığında ve gitmek istemediğinde "hastayım" deyip başından savmış olamaz mı küçükken Ebubekir'i. "Olamaz!" diyoruz değil mi? Neden... Büyüyünce Peygamber olacağını mı biliyordu? Tabi ki "Hayır!". O zaman nasıl oldu bu kadar kötülüğün içinde olup da bunlara bulaşmadan büyüdü, yetişti?

Evet... Efendimizin, peygamberlik öncesi kırk yılı bizim için önemli bir hayat rehberidir. Bize yaratılışımızdan itibaren doğru düzgün olabilecek güçte olduğumuzu gösterir. Elbette O'nun

kadar sağlam bir karakter, sağlam bir irade sahibi olmamız beklenemez. Ama dilimizden düşmeyen "ortam kötü, arkadaşlarım kötü, çevrem kötü, annem babam ilgisiz, eğitimim yok" gibi mazeretlerin hepsini geçersiz kılar. Bir insanın bunlar olmadan da, yanlışı doğrudan ayırt edebilecek ve mümkün olduğunca yaratılışındaki güzel özellikleri bozmadan büyüyebilecek yeterlilikte olduğunu gösterir.

Efendimiz sadece Peygamberlik sonrasında değil, onun öncesinde de bize örnek olmuştur.

Şimdi basit bir karşılaştırma yapalım. Kendinizi düşünün, içinde bulunduğunuz imkânları geçirin aklınızdan. Aldığınız eğitimi, size yol gösteren ne kadar çok kaynak olduğunu düşünün. Bir örnek üzerinden gidelim, mesela 'yalan'. Size yalanın, iyi bir şey olmadığını öğreten anne babanız, öğretmenleriniz, yalanın zararlarını öğrenebileceğiniz bir sürü yazılı kaynak, her şeyden önemlisi bundan sizi uzak tutacak bir dininiz var. Çevrenizde 'yalan güzeldir' diyebilecek hiç kimse yok hatta. Şimdi bütün bu şartlar altında, bulunduğunuz yaşa kadar bir kez bile yalan söylemedim diyebilecek birisi var mı aranızda. Yormayalım kendimizi tabi ki yok. Peki, yukarıda saydığımız imkanların hiçbirine sahip olmayan çocuk ve genç Muhammed (as) hiç mi zor durumla karşılaşmadı hayatında? Nasıl hiç yalan söylemedi? Üzerinde düşünüp konuşun arkadaşlarınızla, öğretmenlerinize sorun hatta. Olur mu?

Şimdi başka bir deney yapalım haydi. Aramızdan birisi yıllarca okuduğu okulda bir tören zamanı koşsa mikrofonu eline alsa arkadaşlarına, öğretmenlerine: "Birazdan okulumuza Cumhurbaşkanı gelecek ve konuşma yapacak" dese, kaç kişi inanır? Kaç kişi ciddiye alır? Dalga konusu olur belki de.

Efendimizi düşünelim hemen, doğup büyüdüğü Mekke halkını topluyor, sizin söylediğinizden daha inanılması güç bir şey söylüyor: "Şu dağın arkasından ordu geliyor desem inanır mısınız?" Bir kişi olsun 'inanmıyoruz' demiyor. Nasıl oluşuyor bu güven, elbette her söylediğinin, her yaptığının doğru olmasına gösterdiği hassasiyetle...

Bir başka açıdan karşılaştıralım haydi kendimizi. Efendimiz henüz yirmili yaşlardayken Mekke'nin önemli bir toplumundan üyelik teklifi alıyor: Hılfül Füdûl, Erdemliler Topluluğu. Biliyoruz ki dönem cahiliye, yani bir haksızlık olduğunda başvurabileceğiniz mahkeme yok. Adalet sistemi yok, hukuk yok. Güçlü olan, erkek nüfusu fazla olan, savaşta mahir olan kabile haklı olsun veya olmasın dediğini yapar. Kimse itiraz edemez. İşte bütün bunlara hakemlik yapabilmek için kabile ileri gelenlerinin oluşturduğu bir kurul var o da Erdemliler Topluluğu. Bugünün mahkemeleri gibi düşünün. Mekke sokaklarında ne şikâyet oluyorsa bu Topluluk onunla ilgilenip hüküm veriyor. İşte burada bulunan itibar sahibi Mekke'nin ileri gelenleri, birisini daha çağırma ihtiyacı hissediyor o da Kureyş kabilesinden Muhammed (as). Acaba hangimiz etrafımıza yaydığımız güven ve dürüstlük nedeniyle bir sivil toplum kuruluşu tarafından üyelik teklifi aldık? Hiç mi? Ama okuma yazma bilmeyen genç Muhammed (as) Mekke'nin ileri gelenleri arasında yer almayı başardı güvenilir oluşu ile. Demek ki dürüstlük, her kapıyı açıyormuş.

Şimdi kendimize söylememiz gereken şu: Benim çevrem kötü ise Efendimizin çevresi daha kötüydü. Üstelik O'nu koruyup kollayacak, hatalarını düzeltecek bir anne babası da yoktu. Benim eğitimim kötü ise, okuldan bir şey öğrenemediğimi düşünüyorsam Efendimizin bir okul hayatı bile olmadı. Okuma yazma bile bilmedi ki, O`na doğruyu gösterecek kaynaklardan öğrensin. Benim dini bilgim yetersiz ise, Efendimiz ömrünün kırk yılını Hz. İbrahim'den kalan birkaç doğru bilgiye inanarak geçirdi, Kur'an'ı Kerim yoktu, Hadisler yoktu O'na yol gösteren. Ama Yaratan vardı. Allah vardı. O'nu Allah korudu, eğitti ve Peygamberliğe hazırladı.

Efendimiz bize insanın yaratılışındaki güzellikleri koruduğunda, nasıl mükemmel bir hal alacağının en güzel örneğidir. Peygamberlik 25 yaşında da gelebilirdi. Kim bilir, belki de Allah bize Peygamberliğinin iki katı kadar uzun bir dönemde kendi kendine de nasıl doğru ve dürüst kalınabileceğini göstermek istedi bu güzel örnekle. O'nun erdemli davranışlarını yolumuza ışık, aklımıza rehber, vicdanımıza hâkim kılarsak önümüzü daha doğru görebiliriz.

Efendimiz, Rehberimiz, Muhammedül Emin... Ve O'nun 40 yılı, bizim de en kötü ortamlarda direnebileceğimizin, bir Hira Mağarası bulabileceğimizin, tam dertten aklımızı yitireceğiz zannederken bir ilahi lütufla ferahlayabileceğimizin en güzel numunesi. Seni tanımak, seni anmak ve anlamak, senin ümmetin olmak ne şeref ey Allah'ın Resûlü. Âlemlere rahmet efendim... Salat ve selam, her türlü ihtiram sana ve dostlarına, senin yolundan gidenlere olsun.

SİYEROGRAFİ

Nurullah Bora

Zulüm Kol Geziyordu

Peygamberimiz doğmadan önce Mekke'de insanlar putlara tapıyorlardı. Ticaretle uğraşan Mekkeliler arasında haksız uygulamalar yaygındı. Güçlü olan zayıf olanı eziyor, kadınlara değer verilmiyordu.

570

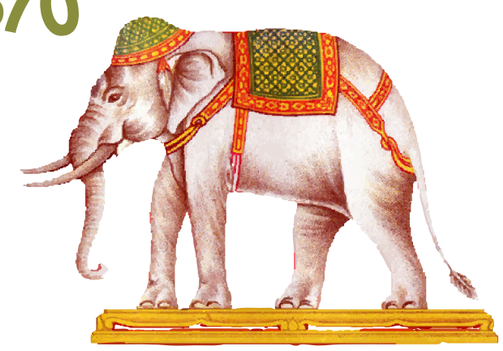

Fil Vakası

Fil vak'ası Peygamberimizin doğduğu yıl gerçekleşmiştir. Kabe'ye saldıran Ebrehe ve ordusu büyük bir hezimete uğramıştır. Fil Vak'ası Kur'an-ı Kerim'de Fil suresinde anlatılmaktadır. "Rabbinin, fil sahiplerine ne yaptığını görmedin mi?" Fil Suresi-1

571

Peygamberimizin Doğumu

20 Nisan 571 yılında (12 Rebiülevvel) Peygamber Efendimiz Mekke şehrinde dünyaya geldi. Babası doğumundan önce vefat etmişti. Dedesi Abdulmuttalip O'na **"yerdeki ve göktekiler tarafından övülmüş"** anlamında Muhammed adını verdi.

591

Hilfü'l-Fudûl

Hz. Muhammed insan haklarına büyük önem veriyordu. O dönemde yapılan haksızlıkarı ortadan kaldırmak için kurulan Hilfü'l-Fudûl topluluğuna katılmıştı. Erdemliler Topluluğu anlamına gelen bu topluluk mazlumların yanında, zalimlerin karşısında olmuştur.

595

Hz. Hatice ile Evliliği

Peygamber Efendimiz 595 yılında Hüveylid'in kızı Hatice ile evlendi. Evlilik teklifi Hz. Hatice annemizden gelmişti. Evlendiklerinde Peygamberimiz 25, Hz. Hatice ise 40 yaşındaydı. Evliliklerinden 6 çocukları oldu.